Fyrtio minuter

Jag sprang över hela golvet i fyrtio minuter utan att röra bollen en enda gång. Ingen passade till mig. Killarna i gult och killarna i rött sprang runt mig som om jag var en kon. Ändå var det mig alla tittade på. En pappa vid sargen skrek: ”Är du blind?” Jag låtsades att jag inte hörde. Den svarta tröjan klibbade, och jag kollade klockan på handleden för femte gången. Två minuter kvar.

När matchen var slut kom pappan som hade skrikit fram till mig. Han var röd i ansiktet, och skjortan hade åkt upp ur byxorna.
”Hur gammal är du egentligen?”
”Femton”, sa jag.
”Vad får du för det här?”
”Femtio kronor per match.”
Han tittade på mig länge. ”Det är för lite”, sa han. ”Jag hade inte gjort det för hundra.”

Han gick tillbaka till sin son, som satt på golvet och drack saft ur en liten pappersmugg. På läktaren, som bara var tre bänkar, började alla packa ihop sina termosar. Jag tog en klunk ur vattenflaskan. Jag tittade på klockan igen. Sedan hängde jag visselpipan runt halsen. Nästa match började om tio minuter.

1. Hur mycket får berättaren för varje match?
2. Vad förstår du om berättaren i slutet som du inte förstod i början? Hur vet du det?
3. Hur känner sig berättaren under matchen? Vad i texten får dig att tro det?
4. Vad menar pappan när han säger ”Det är för lite”? Hur vet du det?
5. Pappan skrek åt berättaren under matchen och säger sedan att det är för lite. Vad hade du sagt till honom i berättarens ställe? Varför?